

Victòria
Els Molins
secrets
de la badia

Columna

M. VICTÒRIA MOLINS
ELS SECRETS
DE LA BADIA

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

PRIMERA EDICIÓ: JUNY DEL 2019

© MARIA VICTÒRIA MOLINS GOMILA, 2019

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2019

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2507-0

DIPÒSIT LEGAL: B. 9.227-2019

FOTOCOMPOSICIÓ: GAMA, SL

WWW.COLUMNNAEDICIONS.CAT

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a **ecològic**
i procedeix de boscos gestionats de manera **sostenible**.

I

Des de la finestreta del Boeing 274 de la Royal Air Maroc, la Míriam té la mirada fixa en la línia blava de l'Atlàntic sud. Fa unes hores que aquest paisatge espectacular, únic i immutable, l'acosta a la gran il·lusió de la seva vida: l'Àfrica. Però ella només hi té posats els ulls. Les imatges de la seva família acomiadant-la a l'aeroport del Prat se sobreposen a l'extensió blava del mar.

Mai no hauria pensat que separar-se dels seus fos tan trencador. Amb les ganes que havia tingut de ser independent, lliure, lluny dels consells i les normes domèstiques que sovint l'amoïnaven! Les llàgrimes de l'Arnau, el petit de la casa, arrapat a les seves cames, havien estat el punt d'inflexió que havia desbordat els sentiments continguts.

L'hostessa li va demanar quina beguda volia prendre, i amb això la va fer tornar de cop a la realitat del seu vol a Luanda, Angola. Anava a un món descon-

gut que imaginava ple d'aventures, una font d'experiències que l'enriquieren. Però en aquell moment allò no era res més que una gran incògnita que per moments l'anava ofegant. La il·lusió acumulada durant molt de temps es transformava ara en una gran por al desconegut.

D'altra banda, el comiat del Xavier no havia estat com ella s'havia imaginat. La darrera discussió que havien tingut, pocs dies abans, havia acabat amb una vetllada meravellosa, una d'aquelles trobades que fan pensar que val la pena una baralla per gaudir després d'una reconciliació com la que l'havia fet tan feliç dimecres passat. Però ara aquest comiat semblava un pas enrere. El Xavier no acabava d'entendre per què era tan important per a ella viure aquella experiència. Ella l'hi havia explicat mil vegades i mil vegades havien acabat discutint els seus punts de vista. Per al Xavier la vida era com era, i les desigualtats eren inevitables. Ella no hi podia fer res, i la seva petita tasca en un indret minúscul del planeta no afegia gaire per remeiar la injustícia global d'un sistema corrupte. Però la Míriam defensava que els petits granets de sorra feien la platja, i que ningú no la faria tirar enrere de passar per aquella experiència, que intuïa que canviaria la seva visió de la vida. Sí, tenia raó el Xavier quan li deia que, si no s'havia de dedicar a la medicina tropical, no tenia necessitat de conèixer aquell món. Però la medicina no era l'únic interès en la vida de la Míriam.

Encara recordava aquells dies meravellosos amb ell, feia dos anys, quan van fer junts el viatge universi-

tari per celebrar el pas de l'equador. Van ser uns dies inoblidables, més enllà de les atraccions turístiques i culturals que van enriquir aquella visita a Praga.

A l'avió, dos seients més enllà, un pare discutia amb el seu fill adolescent sobre un desig que el noi li manifestava. Eren africans, i semblava que la seva condició social fos prou bona. «És que hi deu haver de tot», va pensar la Míriam, que s'esforçava a evitar el tòpic ximple que la feia recular a un món semblant al paleolític. Aleshores la discussió li va fer pensar en el seu pare, el metge prestigiós que, embadalit amb els seus triomfs científics, no tenia ni idea del que passava al seu voltant.

Ella no volia que li passés el mateix. Desitjava ser una bona metgessa, és clar, però no deixaria que el seu univers personal es limités a la feina, a la investigació i a l'èxit. La vida era complexa i abastava molts camps.

I, pensant en el seu pare, va recordar les contínues discussions amb l'Albert, el seu germà. Li dolia molt que el pare no s'assabentés del que passava i que no tingués l'habilitat que calia per reconduir el seu fill. L'Albert acabava de fer vint anys i el pare encara veia en ell el nen que era la nineta dels seus ulls, però ignorava el que estava començant a viure amb la seva colla, i la tristesa infinita que sovint amagava amb aquell posat de «malparit», com li deien sovint els seus germans. La Míriam no podia entendre com a un doctor tan eminent, que sabia diagnosticar amb encert qualsevol malaltia del cos, li passaven desapercebuts els trastorns de l'ànima del seu fill.

Havia deixat de jugar amb el mòbil feia una bona estona i mirava encantada com el sol s'anava amagant lentament darrere la línia de l'horitzó, tenyint la tarda d'una gamma de colors vermells i taronges que no havia vist mai tan a prop. La ciutat brindava ben poques oportunitats per contemplar les meravelles de la natura. Aviat el sol s'ocultaria completament i tot es faria fosc al seu voltant. El que es veia a la llum del dia continuaria en el mateix lloc i amb la mateixa realitat, malgrat que no es veiés... «Tant de bo els esdeveniments de la vida els veiéssim igual en els moments de llum i en els de fosc», va pensar. I va recordar l'última conversa amb el seu germà:

—Tia, el pare és que no s'assabenta de res. Em pot renyar per una tonteria i dels meus veritables problemes no en té ni idea.

L'Albert la va deixar molt preocupada perquè, dit això, no va voler afegir res més. I a ella no li passava per alt que des de feia un temps estava estrany...

L'hostessa de vol va tornar a circular pel passadís per oferir un refrigeri i de nou va distreure la Míriam dels seus pensaments. Va demanar un suc de tomàquet i un aperitiu, i va compartir unes paraules amb el company de seient. Però aviat el seu pensament va tornar a casa i als familiars de qui s'acabava d'acomiar. Va somriure pensant en les preocupacions de l'Èlia, que començava a ser una preadolescent, amoïnada sempre pel seu físic i patint per les opinions dels altres. «Tots hem passat pel mateix», va pensar la Míriam. Li resultava curiós que, per primer cop, es preo-

cupés per aquestes coses dels seus germans. «El que fa la llunyania!», es va dir quan a penes feia unes hores que havia deixat la família.

Qui més trobava a faltar era el petit, l'Arnau, que li produïa una tendresa molt gran. Se li entelaven els ulls quan pensava que s'estaria uns mesos sense veure'l.

—Míriam —li havia dit l'últim dia—, allà a Angola veuràs lleons, i serps, i elefants, oi? Però no et faran mal, veritat? Perquè jo no vull que et moris, com l'avi de la Mònica. Perquè si un es mor, no sé pas on se'n va. Sí, ja sé que va al cel, però no sé com s'aguanta allà dalt als núvols. I, a més a més, tu no ets vella com l'avi de la Mònica.

—Jo vaig a una ciutat, es diu Luanda i no hi ha lleons ni serps pels carrers. Només el *mato*, com diuen allà a la selva. I quan hi vagi, tindrè molta cura perquè no em passi res. Jo tampoc em vull morir. Encara tinc moltes coses a fer.

—Viure amb el Xavier.

—Però què dius? De què vas i què t'inventes? Jo no me'n vull anar a viure amb el Xavier. Almenys, no ara.

—Doncs jo un dia vaig veure que li feies un petó.

—I què? Jo també et faig petons a tu, i no ens casarem pas.

—No, no, vull dir un petó de pel·lícula.

—Au, vés.

La Míriam va riure recordant aquella conversa i la cara d'entremaliat que feia l'Arnau. Però de seguida va sentir com anunciaven l'arribada a Luanda i va

deixar de banda tots els records per centrar-se en aquell moment que havia somiat tant: l'arribada a l'Àfrica i la nova vida que intuïa que començaria des del moment que posés els peus en el jove continent.

Va ser en baixar de l'avió, i trobar-se completament sola en aquell aeroport d'un país desconegut i llunyà, que va sentir, ara molt més intensa, una por desconeguda que va fer trontollar la seva il·lusió.

La primera sorpresa va ser el mateix edifici. En el frontispici s'hi podia llegir, amb lletres ben visibles: AEROPORTO INTERNACIONAL 4 DE FEBREIRO. «Això no sembla el Tercer Món», va pensar.

Després de recollir l'equipatge, es va dirigir a la porta de sortida i, com li va dir el seu pare que havia de fer, va cercar el seu nom entre els rètols que duïen alguns nadius encorbatats. No va tardar gaire a descobrir el seu: MÍRIAM MASSAGUER, HOSPITAL PEDIÁTRICO...

El jove que la rebia va somriure àmpliament quan ella es va acostar i li va mostrar el carnet d'identitat. Es va presentar com a Miguel, i la va conduir fins a un cotxe. Mentre es dirigien a l'Hospital Pediàtric David Bernardino, el Miguel li va anar explicant com de sagnant havia estat aquella maleïda guerra civil que havia ferit el país durant més de vint anys, i com havia crescut el país en els últims onze, des del 2002, data en què el conflicte va acabar.

Aquella guerra, que es va desencadenar quan tot just el país havia aconseguit la descolonització de Portugal, havia enfrontat diferents corrents polítics angolosos: el Moviment Popular per a l'Alliberament d'An-

gola, el partit al govern del país, contra el Front d'Alliberament Nacional d'Angola i la Unió Nacional per a la Independència Total d'Angola. El primer tenia com a aliada l'Organització del Poble de l'Àfrica del Sud-oest, en lluita per la independència de Namíbia. I els segons tenien el suport de Sud-àfrica i el Zaire. En el context de la Guerra Freda, tot va quedar amarat del vell conflicte dels blocs: el govern va rebre el suport de Cuba i d'assessors i materials soviètics, mentre que els rebels disposaven de l'ajuda dels Estats Units i d'Israel i de mercenaris occidentals.

El Miguel li explicava tot aquest entramat i la Míriam no va gosar dir-li que tot això s'ho havia estudiat ella molt bé abans de venir. El va escoltar atentament, sobretot per anar-se fent a la llengua portuguesa, amb la característica pronunciació africana. Sabia molt bé que la riquesa dels recursos naturals d'Angola, com havia passat en altres països africans, havia significat la seva perdició. El govern del Moviment Popular per a l'Alliberament d'Angola s'havia finançat amb l'exportació del petroli de la costa, mentre que la Unió Nacional per a la Independència Total d'Angola (la UNITA) ho feia amb el contraban dels diamants.

El que la Míriam ignorava, en aquell moment, era fins a quin punt aquests recursos influïrien en el seu futur.